

ANNEX III. INVENTARI D'EDIFICIS I CONJUNTS URBANS A PROTEGIR PER RAONS DEL SEU VALOR PATRIMONIAL

ART. 1.- DEFINICIÓ.

Els edificis que en els plànols d'ordenació mostren un símbol de protecció es regulen pel que es disposa en aquest annex III, relatiu al catàleg d'edificis objecte de protecció pel seu interès històric, artístic o monumental. El pla distingeix a través d'aquest annex quatre categories d'edificis protegits que assenyalen en la seva tres primeres categories, la primera els béns sobre els que ha recaigut la classificació de béns d'interès nacional, el segon que correspon a la categoria urbanística de catalogació més estricta, els edificis anomenats d'interès singular, que amb l'aprovació definitiva del pla prenen la condició de béns d'interès cultural de caràcter local de la Llei 9/93 de 30 de setembre del patrimoni cultural català,, i són els que s'inclouen en la relació de fitxes que s'acompanya a aquesta classe d'edificis i el tercer a la categoria correspon als edificis notables de la vila, i en ells qualsevol obra que s'hi faci, be de reestructuració be d'obra nova ve obligada a mantenir l'actual façana per mantenir les senyes d'identitat del centre històric i de certs carrers de la vila. El pla a través d'uns símbols puntuals que es representen sobre els plànols d'ordenació del sòl urbà a escala 1:1.000, senyala ambdós casos sobre els plànols d'ordenació. Els edificis inclosos en el tercer nivell de catalogació, són la resta d'edificis de la zona de clau 9, de conservació de l'estructura urbana i de manteniment de la tipologia arquitectònica, que venen obligats cas d'obres de remodelació o de reforma a respectar les regles d'arquitectura assenyalades en les normes de la zona per assegurar l'atmosfera específica del centre a través de la conservació de l'estructura tipològica que el va originar i per a certs entorns a respectar l'arquitectura del conjunt.

Conforme a la prescripció del departament de Cultura recollida a l'acord d'aprovació del pla per la Comissió Territorial d'Urbanisme, cal redactar un pla especial del patrimoni catalogat pel pla.

Constitueix una de les finalitats d'aquest Pla la conservació de la imatge actual del centre conformat a mitjans i finals del segle XIX a partir essencialment d'una arquitectura feta a partir del mosaic de parcel·les gòtiques delimitades per a construir cases familiars i aixecades per mestres d'obra sota els canons, proporcions i elements de l'arquitectura neoclàssica que en casos puntuals, els corresponents a les cases de les famílies de major nivell d'ingressos correspon ja a una arquitectura que no segueix les dimensions de les cases de cos, sinó que es corresponen a cases de dos i tres cossos, fetes ja per arquitectes que també segueixen aquells canons, però construïdes amb elements de millor factura constructiva, ús de la pedra en els marcs dels balcons, finestres i portals i de ferro de forja amb motius en els elements de les baranes i galeries. Inclouen en molts casos ornamentació floral o relleus treballats. En alguns, pocs casos més tardans, d'inicis de 1900, l'arquitectura pren la concepció orgànica de l'arquitectura que a Catalunya rep el nom d'arquitectura modernista.

El catàleg de l'article 3 d'aquest annex de la normativa, recull el llistat dels edificis inclosos en aquesta classe de major protecció i les seves característiques fonamentals. El Catàleg d'edificis i conjunts urbans es regula per la legislació vigent sobre el patrimoni cultural, la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català i el Decret 78/2002, de 05 de març, del reglament de protecció del patrimoni arqueològic i paleontològic de Catalunya.

ART. 2.- CONDICIONS D'ORDENACIÓ I EDIFICACIÓ.

1. El catàleg de Protecció del Patrimoni Arquitectònic pels edificis classificats de segona categoria de protecció impedeix la possibilitat d'augmentar el seu volum edificable, la finalitat essencial del Pla és la seva íntegra conservació a partir de trobar noves utilitzacions cas que se suprimeixi l'ús d'habitatge que molts d'aquests tenien que donin uns rendits econòmics suficients per a garantir als seus propietaris la seva conservació; Pel que fa als edificis de la tercera classe de protecció el pla admet la seva transformació subjecta a les condicions d'edificació de la zona on es troba, però amb exigència de mantenir l'actual façana i els seus elements d'interès patrimonial.

2. En els edificis de segona classe només es permeten les obres de manteniment estructural i de millora de les instal·lacions i serveis i quan disposen de parcel·la suficient per patis de jocs l'ampliació sense afectar l'edificació històrica però amb els cossos nous fets amb respecte i sensibilitat per no destruir la lògica arquitectònica, escala, ritme i eurítmia de l'edifici catalogat.

3. És obligatori mantenir i conservar els edificis catalogats i els elements auxiliars que defineixen la seva singular contribució a l'ordenació urbana de Sant Sadurní, miradors, torres, glorietses, tanques, galeries, etcètera definint les singulars característiques i atmosferes de determinats carrers de Sant Sadurní, igualment els jardins cas que en disposin.

4. Les intervencions en els edificis de segona classe es concretaran a través d'un pla especial informat favorablement pel Servei del Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat de Catalunya.

"Mentre no es redacti el corresponent Pla Especial de Protecció del Patrimoni, caldrà tenir en compte que prèviament a la concessió d'una llicència d'autorització de moviments de terres, obres o altres intervencions dins els límits de qualsevol jaciment o "àrea d'expectativa" arqueològica i/o paleontològica, caldrà -sens perjudici dels informes que puguin emetre els tècnics municipals i d'acord amb el que estableix la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català- disposar d'un informe favorable del Servei d'Arqueologia i Paleontologia del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, en el que es valori la possible afectació sobre el patrimoni arqueològic i/o paleontològic i les mesures correctores que caldrà adoptar.

Aquest informe tindrà caràcter vinculant i podrà requerir als promotors de les obres, com a condició prèvia a la seva autorització, que presentin un estudi de la incidència que podrien tenir en les restes arqueològiques i/o paleontològiques, que haurà de ser elaborat per un professional especialitzat. Aquest informe podrà exigir també la realització d'una intervenció arqueològica i/o paleontològica preventiva, d'acord amb el que disposa el decret 78/2002, de 5 de març, del Reglament de protecció del patrimoni arqueològic i paleontològic."

Els edificis catalogats de BCIL i BCIN es tindran en compte els següents articles de l'actual llei sectorial: el que s'estableix als articles 17 , pel que fa a la catalogació dels béns immobles - BCIL, 34, pel que fa a l'autorització d'obres en BCIN, 35, pel que fa als criteris d'intervenció en un BCIN i 36 pel que fa a l'autorització de canvis d'ús en un BCIN., tots ells de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català. La conservació, preservació i manteniment dels monuments es regula quant als deures dels propietaris pel que disposen els articles 21 i 25.

L'òrgan competent per autoritzar les obres quan hi ha sol·licituds de llicències és en els béns protegits el següent:

- a) Béns culturals d'interès nacional (BCIN).- Comissió Territorial del Patrimoni Cultural de Barcelona (CTPC de Bcn) del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.
- b) Béns culturals d'interès local (BCIL).- Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia.

Correspon a la CTPC de Barcelona emetre informes sobre les propostes de deixar sense efecte la declaració de béns culturals d'interès local, d'acord amb l'article 17.4 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català.

La CTPC de Barcelona pot emetre els informes i atendre les consultes que l'ajuntament els formuli en relació amb el patrimoni arquitectònic, arqueològic i paleontològic, en virtut del que estableix l'art.2.1.k del Decret 276/2005, de 27 de desembre, de les comissions territorials del patrimoni cultural.

- c) Béns de protecció urbanística (VI).- Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia.
- d) Àrees d'interès arqueològic i paleontològic.- Direcció General del Patrimoni Cultural del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya. Servei d'Arqueològica i Paleontologia.

ART. 3 BÉNS CULTURALS D'INTERÈS NACIONAL

El pla recull els béns que han rebut per part del departament de Cultura de la Generalitat la catalogació de Bé Cultural d'interès nacional que en el cas de Sant Sadurní són els tres següents:

- Caves Codorniu: M:H:A: declarat per decret de data 9 de gener de 1976, Butlletí Oficial de l'Estat de data 17 de febrer de 1976. Número de registre RI-51-4204
- Restes de fortificació de la vila, la torre de la font d'en Mingo. BCIN declarat per la disposició addicional 1.2 de la Llei 9/93 de 30 de setembre, del patrimoni cultural català. Número de registre RI- 51-5678.
- Vilardel. BCIN declarat per la disposició addicional 1.2 de la Llei 9/93 de 30 de setembre, del patrimoni cultural català. Número de registre RI-51-5679.

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
		1
<p>NOM Torre de la Font del Mingo</p> <p>ADREÇA Mossèn Cinto Verdaguer, 5</p> <p>VEINAT</p>		
<p>NOTÍCIA HISTÒRICA</p> <p>La torre és el darrer testimoni que resta de la segona muralla de la vila. El primer recinte emmurallat arribava fins a l'extrem del carrer Cavallers, actual Escayola, però la vila va continuar creixent fora muralla conformant el Raval i el carrer Montserrat.</p> <p>Les guerres i les successives epidèmies al llarg del segle XIX, crearen un sentiment d'inquietud que motivà a moltes famílies dels voltants a traslladar-se a la vila. Alguns, amb més possibilitats, fins i tot, preferiren traslladar-se a Barcelona, tot i mantenir i dirigir el patrimoni de Sant Sadurní.</p> <p>La torre, datada del 1873, s'aixecà durant la tercera guerra carlina (1872-1875). Les incursions i amenaces de les partides carlines obliguen a fortificar la vila construint nous panys de muralla i torres que protegissin els nous carrers. És l'única de planta octogonal, ja que a diferència de la resta, de planta circular, aquesta quedà a càrrec dels enginyers de l'exèrcit. Es construí sobre terrenys cedits pels Formosa a condició que un cop fos innecessaria es retornés els terrenys a la propietat o s'abonés un pagament per l'expropiació.</p> <p>Perduda la seva funció defensiva, es convertí en dipòsit d'aigua per la font que hi ha als seus peus i que li dona nom: la font d'en Mingo.</p> <p>DESCRIPCIÓ</p> <p>La torre, aixecada amb pedres irregulars, té planta octogonal i uns 11'5 metres d'alçada. A la part superior conserva els merlets. El mur té un gruix de 5 pams que a la base s'eixampla fins a 7 pams. Adossada a la banda exterior hi ha una torreta de guaita amb espitlleres.</p>	<p>DATAció</p> <p>1873</p> <p>ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA</p> <p>-</p> <p>RÈGIM JURÍDIC</p> <p>ÚS ORIGINAL</p> <p>Fortificació</p> <p>ÚS ACTUAL</p> <p>Dipòsit de la font</p> <p>ÚS CONVENIENT</p>	
<p>DADES DE L'AUTOR</p> <p>-</p>	<p>PROPIETARI ORIGINAL</p> <p>-</p>	
<p>BIBLIOGRAFIA</p> <p>"Fortificació de la vila de Sant Sadurní d'Anoia durant la Tercera Guerra Carlina" Montserrat Costa a Miscel·lània Penedesenca vol XIX. Sant Sadurní, 1995</p> <p>Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Vol.2. Barcelona, 1990</p> <p>Sant Sadurní, entre el Sexenni i la Restauració. Antoni Romeu. Col·lecció Història de la vila, 3. Sant Sadurní, 1996</p>		
<p>OBSERVACIONS</p> <p>S'ha de netejar l'interior o la vegetació malmetrà l'estructura. Es podria posar un panell destinat a enganxar cartells per protegir la paret.</p> <p>S'ha de preveure que la construcció d'edificis al seu voltant pot ofegar la torre.</p>		

CATÀLEG DEL PATRIMONI URBANÍSTIC DE SANT SADURNÍ

FITXA D'IDENTIFICACIÓ		FITXA
NOM	Torre de la Font del Mingo	1
ADREÇA	Mossèn Cinto Verdaguer, 5	
VEINAT		
PROJECTE		
FOTOGRAFIES		
		
Fitxa feta per:		Data: 14/10/2005

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM ADREÇA VEINAT	caves Codorniu	2
NOTÍCIA HISTÒRICA A partir de 1900, l'economia sadurninenca començà a superar el sotrac de la fil·loxera. Manuel Raventós, amb les vinyes replantades amb ceps americans, reempenia la producció de cava amb una clara vocació de creixement. Calia ampliar les instal·lacions de producció, però no n'hi havia prou en fer un nou edifici. Raventós havia adoptat el modernisme com estil de referència en els seus cartells publicitaris i ho va fer també en l'aspecte arquitectònic. Per això confià el projecte a Puig i Cadafalch. El resultat és el conjunt arquitectònic més destacable de Sant Sadurní, que va merèixer la declaració de Monument històric-artístic d'interés nacional (decret 248/1976). Per facilitar la construcció, Raventós va posar en funcionament una bòbila dins de la pròpia finca per proveir-se de maons. Tot i que, actualment, l'activitat s'ha traslladat a altres instal·lacions, s'han convertit en els edificis emblemàtics de Codorniu i se'ls hi ha donat nous usos.		DATAció 1902-1904 ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA Josep Puig i Cadafalch RÈGIM JURÍDIC BCIN
DESCRIPCIÓ Les caves Codorniu estan composades pel conjunt d'edificis que formen el pavelló d'expedicions, el celler gran i el porxo de les premses, sota els quals es van excavar les caves. La força d'aquests edificis no està en la decoració o la riquesa dels materials, sinó en els propis elements estructurals. El material per excel·lència és el maó vist i destaca l'ús d'ampolles de cava per fer el trencadís que decora les façanes. A nivell estructural, destaca l'ús de la volta que tant defensava Puig i Cadafalch i l'assaig de diferents tipus d'arc. El pavelló d'expedicions es caracteritza per l'ús de l'arc parabòlic tant en els arcs que sustenten la volta, com en les obertures de la façana. Destaquen els pilars que coronen la façana. El celler gran és un edifici de planta rectangular cobert amb successives voltes de maó pla, sustentades per arcs de mig punt que arrenquen dels pilars cap els quatre costats. La il·luminació es fa a través de finestres de gelosia esglaonades i badalots. El tercer edifici és el porxo de les premses, també de planta rectangular, coberta per successives voltes de maó pla sobre arcs de mig punt que arrenquen de terra. Cada tram de volta s'obre a l'exterior a través d'un arc apuntat. La façana es corona amb un capcer		ÚS ORIGINAL caves ÚS ACTUAL caves ÚS CONVENIENT
DADES DE L'AUTOR Josep Puig i Cadafalch (1867-1956) obtingué el títol d'arquitecte el 1891. Fou també professor de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona i estudiós de la història de l'art. La seva activitat política el conduí a la presidència de la Mancomunitat (1917-1924). Les seves obres estan definides pel modernisme, amb referents gotitzants. Entre elles destaquen la casa Amatller, la casa Macaya o la cas de les Punxes.		PROPIETARI ORIGINAL Manuel Raventós impulsà les reformes a l'explotació vitivinícola que convertirien la casa Codorniu en l'empresa de referència a Sant Sadurní. El seu pare, Josep Raventós, havia iniciat l'elaboració de cava el 1872, però Manuel va fer l'aposta de reorientar l'empresa per produir exclusivament xampany. Manuel Raventós és la figura més emblemàtica d'aquesta família, referenciada a Sant Sadurní des del segle XVI. A més de destacar per la seva acció empresarial i la seva lluita contra la fil·loxera, fou un gran estudiós i innovador, a més de polític.
BIBLIOGRAFIA Fitxes del Patrimoni Arquitectònic a l'Arxiu Històric d'Urbanisme, Arquitectura i Disseny del COAC. Joan Rossell (1978) Urbanisme i arquitectura a Sant Sadurní d'Anoia (1865-1923). Albert Cubeles. Col·lecció Història de la vila, 2. Sant Sadurní d'Anoia, 1991 Sant Sadurní d'Anoia: un perfil socio-econòmic (1771-1816) Montserrat Costa. Història de la Vila, 1. Sant Sadurní d'Anoia (1989) Codroniu. La obra de una família. Joana Uribe.		
OBSERVACIONS		

FITXA D'IDENTIFICACIÓ		FITXA
NOM	caves Codorniu	2
ADREÇA		
VEINAT		
PROJECTE		
		
FOTOGRAFIES		
 		
Fitxa feta per: Griselda Aixelà		Data:

4. CONSTRUCCIÓ DE VILARNAU - VILARDEL (Sant Sadurní d'Anoia)

Restes d'una construcció situada al mig d'un camp (coordenades UTM del punt central del jaciment: X: 399917, Y: 4587877), al costat del riu Anoia, vora les caves de Can Codorniu.

Aquest jaciment està inclòs a l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Catalunya (I PAC, fitxa

núm. 14083). Es conserven les restes de dues parets paral·leles, que formaven part d'un edifici de planta rectangular d'uns 15 metres de llarg i una amplada, a l'interior, de 3,10 metres. El mur est, tanmateix, encara continua uns quants metres més cap al nord. Les parets més ben conservades tenen una alçària d'uns 2 metres, un gruix de 0'6 m i estant fets de pedres molt poc treballades unides amb fang i recobertes per un arrebossat de morter de calç.

Uns metres més enllà, en direcció al riu Anoia, hi ha les restes d'un possible cup fet amb morter i recobert a la part interior baixa amb rajoles rogenques. A l'extrem septentrional del camp on hi ha aquestes restes s'inicia un camí enclotat que passa pel costat d'unes vinyes i es dirigeix cap al nord-est.

Les funcions i datacions concretes de totes aquestes restes constructives i el camí són difícils de concretar si no són objecte de recerques arqueològiques. La primera menció documental coneguda referent a Vilarnau fa referència a l'autorització concedida l'any 1196 per poder edificar un altar dedicat a la beata Maria en aquest indret i a l'existència d'un molí dit de Vilarnau. El lloc de Vilarnau va restar sota domini d'importants nissagues del Penedès que van mantenir-ne la propietat durant l'època medieval i fins el segle XVIII, malgrat que va desaparèixer com a nucli habitat possiblement al segle XVI. De Vilarnau procedeixen unes rajoles de color blau que formarien part d'un paviment, de les quals se'n conserven unes quantes reaprofitades amb finalitats ornamentals a Can Guineu.

En el marc del projecte d'investigació "Ocupación, organización y defensa del territorio durante la transición medieval" (anys 2005-2008) de la Universitat Autònoma de Barcelona, un equip d'arqueòlegs va realitzar una prospecció arqueològica a la conca mitjana del riu Anoia. Durant aquesta prospecció es van recollir al voltant de la Construcció de Vilarnau fragments de ceràmica d'època medieval.

El jaciment Construcció de Vilarnau és conegut també com Vilardel. Amb aquest darrer nom està inclòs al Catàleg d'aquest POUM de Sant Sadurní d'Anoia i té protecció legal de Bé Cultural d'Interès Nacional per la disposició addicional 1.2 de la Llei 9/93, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català (Número de registre R-I-51-5679).

Bibliografia

- J. Bolòs, "Construcció de Vilarnau", Catalunya Romànica, vol. XIX (El Penedès-L'Anoia), Enciclopèdia Catalana, 1992, p. 188.
- Salvador Llorach i Santis, "La quadra de Vilarnau. Conjectures històriques", *Gàrgola*, 5, Centre d'Estudis Sadurninencs, Sant Sadurní d'Anoia.
- Els castells catalans, volum III, Rafael Dalmau editor, Barcelona, 1971, p. 764. Portaferrixa, 1

Art. 4.- Definició de segona classe.

A les fitxes es descriu el llistat dels edificis inclosos en aquesta categoria junt amb les seves característiques fonamentals i quan es senyalin els elements especials amb els que se'n té que tenir especial cura en la seva conservació pel seu notable interès. L'annex I identifica aquests edificis que en els plànols es representen amb el símbol de la clau més amunt grafiat.

Art. 5.- Condicions d'ordenació i edificació.

1. Només es permeten les obres de manteniment estructural i de millora de les instal·lacions i serveis dels edificis catalogats. Caldrà mantenir l'esperit i motius ornamentals de la decoració interior de l'època. Quan disposen de parcel·la suficient per haver-se destinat part del solar a patis de jocs, o espais lliures que no siguin jardins, l'ampliació de l'edificació és possible sense afectar l'edificació històrica però amb els nous cossos fets amb respecte i sensibilitat per no destruir la lògica arquitectònica de l'edifici catalogat ni la seva relació amb els espais públics urbans, i mantenint l'escala, ritme i eurítmia de l'edifici catalogat.

2. Es obligatori el manteniment de l'edifici i dels elements d'ordenació urbana que el configuren.

3. Les actuacions que no siguin de restauració i millora de les instal·lacions s'han de delimitar i justificar en aquests edificis a través d'un Pla Especial redactat per a cada obra, que sigui objecte d'una necessària actuació. En la documentació per a la seva aprovació es tindrà en compte l'informe del Servei del Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat de Catalunya.

Art. 6.- Condicions d'ús.

1. S'admeten els actuals usos a més dels col·lectius, residencials o representatius, i entre ells, i per la seva importància, el de cellers de cava, quan existeix en l'actualitat. Igualment aquells altres usos compatibles amb la seva ordenació arquitectònica i amb la zona urbana on es troben que permetin aconseguir una valoració econòmica suficient per mantenir-los en actiu i facilitar les obres de conservació ordinària i millora.

2. S'estableix com a directriu fonamental del Pla per a la seva efectiva protecció quan les famílies no els puguin mantenir o no es trobin altres interessades en la seva conservació i ús, la progressiva adscripció d'aquests edificis classificats a usos del sistema d'equipaments col·lectius o públics, públics o privats.

3. Finalment en el marc de les ordenances fiscals, l'ajuntament inclourà beneficis fiscals a tots aquells edificis del catàleg que constitueixen béns culturals d'interès local per la seva classificació com edificis de classe primera.

FITXES DELS EDIFICIS INVENTARIATS DE SEGONA CLASSE

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM Can Guineu ADREÇA Hospital, 20-22 VEINAT		3
NOTÍCIA HISTÒRICA Can Guineu està situat al centre urbà de Sant Sadurní. Constitueix un darrer exemple de les cases de pagès que conformaren el nucli original de la vila. Les propietats d'aquestes cases quedaren poc a poc engolides pel creixement urbà, fenomen que s'accelerà a partir de la segona meitat del segle XIX. L'edifici actual és producte de la reforma que es realitzà a l'antiga casa de pagès el 1851, prenent com a referència els nous valors estètics. La casa pertany als Mir des de 1703 quan Pau Mir l'adquirí als administradors de l'Hospital de la Santa Creu. El conjunt està format per la casa, la fassina i l'era (actualment, una plaça pública). La fassina situada davant de la casa pairal, entre els carrers Hospital i Sant Pere, va ser construïda el 1800 per encàrrec de Pere Mir i Porta. Era l'espai destinat a la producció de vins i aiguardents i, al començament, també d'oli. El 1882 Marc Mir encarregà la reforma de la façana del carrer Sant Antoni per tal de millorar la imatge de la casa sobre el que seria el nou eix de circulació, arran de l'obertura de la carretera de l'Ordal i la construcció del nou pont sobre el Lavernó.	DATACIÓ 1851 ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA - RÈGIM JURÍDIC BCIL	
DESCRIPCIÓ La casa ocupa una gran superfície. Té planta baixa, pis principal i golfes. Les dependències s'articulen al voltant d'un pati en forma de claustre amb galeria alta i baixa, amb arcs de mig punt, i tancada amb finestres al pis superior. L'accés a la planta es fa a través d'una escala imperial. Es diu que va prendre com a model els patis de les cases d'Andalusia, que els Mir havien visitat poc abans de fer les obres. Al costat del carrer Sant Antoni, la casa s'obre al jardí i al pati que comunicava amb l'era, l'estable i el galliner. La façana del jardí té un porxo de columnes de ferro colat i un balcó corregut a l'alçada del primer pis amb barana de ferro i decoració d'estil clàssic. La façana del carrer Hospital està decorada amb falsos pilars i plaques, amb formes més austeres que l'altre.	ÚS ORIGINAL habitatge ÚS ACTUAL deshabitada ÚS CONVENIENT	
DADES DE L'AUTOR No ens consta el nom del responsable de les obres de 1851, però la remodelació de la façana del carrer Sant Antoni va estar a càrrec d'Ubaldo Irazo (1882)	PROPIETARI ORIGINAL La reforma fou probablement encarregada per Pere Mir i Viladoms. La família Mir era, després del Marquès de Monistrol, la propietària més important del terme. Posseïen, a més, molins paperers i fariners. Els seus membres tingueren una forta influència en la vida política, econòmica i social de la vila fins a principis del segle XX. Jaume Mir i el seu fill Marc Mir i Capella foren nomenats alcaldes el 1853 i el 1881 respectivament, mentre Antoni Mir fundava el Museu Boet. Marc Mir seria un dels impulsors de la lluita contra la fil·loxera i de la importació de planters americans tant des de la seva actuació com a diputat, com a editor i articulista en revistes especialitzades.	
BIBLIOGRAFIA Expedient d'obre 668.201 (1882) Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Vol.2. Barcelona, 1990 Sant Sadurní, entre el Sexenni i la Restauració. Antoni Romeu. Col·lecció Història de la vila, 3. Sant Sadurní, 1996 El patrimoni de Can Guineu de Sant Sadurní d'Anoia. Francesca Gimeno. Tesi doctoral. Universitat de Barcelona, 1973. "Can Guineu" Paquita Gimeno a El Correo Catalán 27/07/1975		
OBSERVACIONS Probablement, en aquest cas, seria convenient protegir els espais interiors de la finca i els patis.		

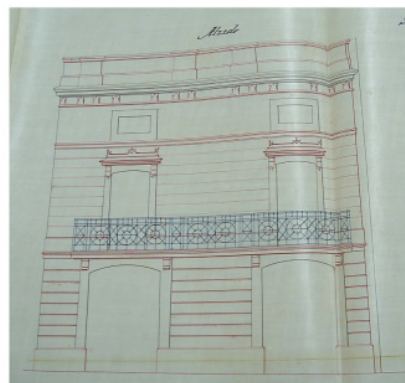
FITXA D'IDENTIFICACIÓ

FITXA

3

NOM Can Guineu
ADREÇA Hospital, 20-22
VEINAT

PROJECTE

FOTOGRAFIES

Fitxa feta per:

Data: 14/10/2005

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM	Can Guineu: fassina	4
ADREÇA	Hospital, 23	
VEINAT		
NOTÍCIA HISTÒRICA Cal Guineu està situat al centre urbà de Sant Sadurní, com a darrer exemple de les cases de pagès que conformaren el nucli original de la vila. Les propietats d'aquestes cases quedaren poc a poc engolides pel creixement urbà, fenomen que s'accelerà a partir de la segona meitat del segle XIX. La casa pertany als Mir des de 1703 quan l'adquirí Pau Mir als administradors de l'Hospital de la Santa Creu. El conjunt està format per la casa, la fassina i l'era (actualment, una plaça pública). La fassina, situada davant de la casa pairal, entre els carrers Hospital i Sant Pere, va ser construïda el 1800 per encàrrec de Pere Mir i Porta. Inicialment estava dedicada a la destil·lació d'aiguardents, producte de gran demanda en el mercat colonial, però a partir de la segona meitat del segle XIX s'adaptà a l'elaboració de vins seguint les demandes del mercat. La producció es mantingué fins 1965. Durant el breu període entre 1984 i 2000 recuperà el seu ús parcialment com a cava. En un primer moment, en aquest espai també s'hi produïa oli d'oliva, fins que la vinya es convertí en el conreu dominant a tota la comarca.		DATAció aprox 1800 ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA - RÈGIM JURÍDIC BCIL
DESCRIPCIÓ La fassina està formada per un conjunt de naus porxades, amb embigat a dues aigües sobre arcs-diafragma de mig punt. Aquí s'ubicaven la fassina dels aiguardents, les premses i els cups. En un pis inferior s'hi troben els cellers, amb volta de mig punt. Tenien sortida directa al carrer Sant Pere que es troba a un nivell inferior respecte al carrer de l'Hospital.		ÚS ORIGINAL producció vinícola ÚS ACTUAL sense ús ÚS CONVENIENT
DADES DE L'AUTOR -		PROPIETARI ORIGINAL Pere Mir i Porta impulsà la construcció de la fassina. La família Mir era, després del Marquès de Monistrol, la propietaria més important del terme. A més, van jugar un paper destacat en la vida econòmica i social de la vila. Els descendents de Pere Mir, Jaume Mir i Molins i Marc Mir Capella parciparen en la vida política de la vila, mentre Antoni Mir seria l'impulsor del Museu Boet. Marc Mir, a més, fou un dels personatges capdavaners en la lluita contra la fil·loxera i, com a pèrit agrònom, es dedicà a la divulgació dels seus estudis a través de revistes especialitzades.
BIBLIOGRAFIA Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Vol.2. Barcelona, 1990 "La fassina de Can Guineu" Salvador Llorac a Fires i Festes 2004 El patrimoni de Can Guineu de Sant Sadurní d'Anoia. Francesca Gimeno. Tesi doctoral. Universitat de Barcelona, 1973. Sant Sadurní, entre el Sexenni i la Restauració. Antoni Romeu. Col·lecció Història de la vila, 3. Sant Sadurní, 1996 "Can Guineu" Paquita Gimeno a El Correo Catalán 27/07/1975		
OBSERVACIONS		

FITXA D'IDENTIFICACIÓ		FITXA
NOM	Can Guineu: fassina	4
ADREÇA	Hospital, 23	
VEINAT		
PROJECTE		
FOTOGRAFIES		
		
Fitxa feta per:		Data: 03/10/2005

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM ADREÇA VEINAT	casa Madurell Església 10-12	5
NOTÍCIA HISTÒRICA La casa es troba en el nucli antic de Sant Sadurní, definit per l'eix dels carrers Escayola-Hospital-Església. Les cases d'aquest carrer són preferentment d'una crugia amb pati posterior, tot i que en molts casos aquests patis han acabat urbanitzant-se. És possible que la casa Madurell es construís sobre l'espai ocupat anteriorment per tres d'aquestes cases, però, en aquest cas, s'ha conservat el pati i la sortida posterior al carrer Campanar. Un dels aspectes més singulars en la decoració de la façana són les pintures, restaurades recentment, que representen honors concedits a membres de la família.		DATAció 1864 ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA Carles Gauran RÈGIM JURÍDIC BCIL
DESCRIPCIÓ Edifici entre mitgeres de tres crugies, amb planta baixa, dos pisos i golfes. Destaca la seva amplada dins el conjunt del carrer, fet que li dona una gran presència. Les tres crugies reproduïxen el mateix disseny: portal amb arc rebaixat a la planta baixa, sortida al balcó corregut que travessa la façana al primer pis, i balcó individual al segon. La portalada de la planta baixa està emmarcada amb pedra, ennoblint-la, efecte al que contribueixen les fermes portes de fusta. La porta central dona accés a la vivenda, mentre les altres dues ho fan als cellers. Les baranes del balcó són de ferro, més simples les del segon pis. La decoració pictòrica de la façana reproduceix un medalló i unes espases que al·ludeixen a honors concedits. Hi ha també decoració en blau, imitant marbres.		ÚS ORIGINAL habitatge ÚS ACTUAL habitatge ÚS CONVENIENT
DADES DE L'AUTOR Carles Gauran era de Barcelona. A Sant Sadurní, va treballar també per Jaume Mir i Molins traçant els plànols de les seves propietats i fent el projecte urbanístic de la plaça nova (1963)		PROPIETARI ORIGINAL Josep Madurell Vinyals (1832-1909), propietari de la finca Prunamala, es traslladà a Sant Sadurní l'any 1859. Exercí d'alcalde en diverses ocasions: de 1863 a 1867; novament el 1868, essent el primer alcalde escollit per sufragi universal, i posteriorment entre 1875 i 1877 per designació directa del governador. Fou també nomenat president del Casino Sadurninenc (1883). Durant la construcció del ferrocarril, i per les mesures d'ordre que adoptà, se li concedí l'ordre d'Isabel la Catòlica.
BIBLIOGRAFIA Expedient d'obres 668.74 "L'arquitectura de l'eclectisme i el modernisme a Sant Sadurní d'Anoia" Joan Rosselló i Raventós. A Fires i Festes, 1978. Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Vol.2. Barcelona, 1990. Sant Sadurní, entre el Sexenni i la Restauració. Antoni Romeu. Col·lecció Història de la vila, 3. Sant Sadurní, 1996		
OBSERVACIONS		

FITXA D'IDENTIFICACIÓ		FITXA
NOM	casa Madurell	5
ADREÇA	Església 10-12	
VEINAT		

PROJECTE

FOTOGRAFIES

Fitxa feta per:

Data: 03/10/2005

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM Rectoria ADREÇA Plaça Dr. Salvans,1 VEINAT		6
NOTÍCIA HISTÒRICA El projecte de la rectoria, signat per Francesc Folguera, consistia en una reforma a partir d'un edifici anterior. Paral·lelament, es procedí a reformar la façana de l'església amb la idea de donar unitat al conjunt. El porxo i els esgrafiats de Tomàs Busquets creen el lligam entre els dos edificis. Folguera dissenyà també la urbanització de la plaça per millorar l'entorn i l'accessibilitat. És una època de gran activitat de caire cultural i catalanista, a l'entorn de la parròquia, especialment promoguda per mossèn Salvans. Les obres foren possibles gràcies a les donacions de particulars encapçalats per Ferrer i Sallés.	DATAció 1924 ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA Francesc Folguera RÈGIM JURÍDIC BCIL	
DESCRIPCIÓ La rectoria és un edifici de planta baixa, pis i golfes que s'obren a la plaça amb una galeria d'aire gòtic. La façana està enriqueïda amb els esgrafiats, que es simplifiquen respecte al projecte original, i el treball de forja de les baranes dels balcons del primer pis i les reixes de la planta baixa.	ÚS ORIGINAL habitatge ÚS ACTUAL habitatge ÚS CONVENIENT	
DADES DE L'AUTOR Francesc Folguera (1891-1960) obtingué el títol d'arquitecte el 1917. Executà les seves obres seguint el corrent noucentista, tot i que al final derivà cap a una estètica racionalista. Treballà en la restauració de més de 40 esglésies a Catalunya, la restauració del Park Güell i fou autor del Circ Olympia de Barcelona (1923). Formà part del GATCPAC. Les obres fetes a Sant Sadurní formen part de la primera fase del seu exercici professional.	PROPIETARI ORIGINAL El permís d'obres de la rectoria el demana Juan E. Salvans, prevere. Tingué un paper molt destacat en la vida de la vila exercint un paper de mediador en els conflictes entre pagesos i propietaris.	
BIBLIOGRAFIA Expedient 668.126 (reforma de 1880) i 671.4.1 (obres de 1924) Projecte a l'Arxiu Històric del COAC amb dibuixos de detalls decoratius. Urbanisme i arquitectura a Sant Sadurní d'Anoia (1865-1923) Albert Cubeles. Col. Història de la Vila, 2. Sant Sadurní d'Anoia, 1991 "La parròquia i església de Sant Sadurní d'Anoia, olim Subirats, des dels seus orígens fins al moment actual" Salvador Llorach a Miscel·lània Penedesenca XIX.		
OBSERVACIONS		

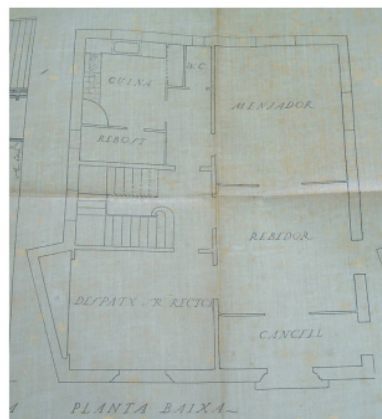
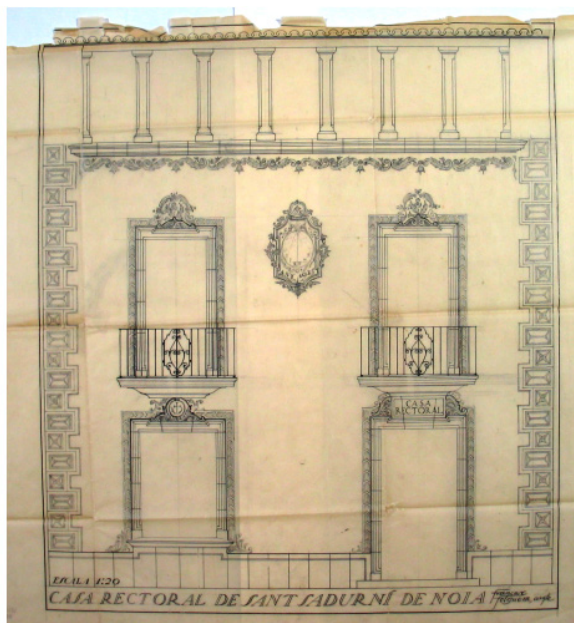
FITXA D'IDENTIFICACIÓ

FITXA

6

NOM Rectoria
ADREÇA Plaça Dr. Salvans, 1
VEINAT

PROJECTE

FOTOGRAFIES

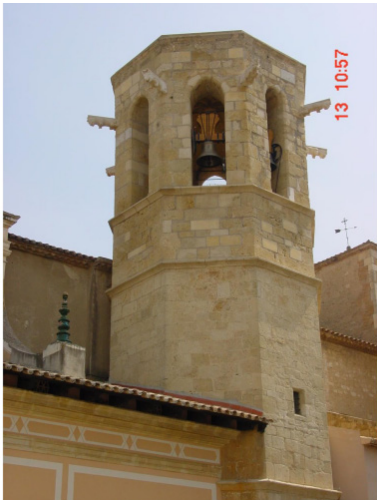

Fitxa feta per:

Data: 20/08/2005

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM Església Parroquial ADREÇA Plaça Dr. Salvans,2 VEINAT		7
NOTÍCIA HISTÒRICA <p>Les primeres notícies de la parròquia de Sant Sadurn de Subirats daten del segle XI. L'edifici actual s'aixeca sobre l'espai ocupat per una església romànica, que al segle XVI va ser enderrocada a causa del seu estat ruïnós. El 1567 s'iniciaren les obres que marquen l'edifici actual, fruit de successives addicions i reformes, donant com a resultat una superposició d'estils. D'aquest període, d'estil gòtic decadent, només resta el campanar, de 1606, segons la inscripció que hi consta.</p> <p>Les obres continuaren lentament fins la consagració de l'església el 1705. El 1762, Sant Sadurní es desvincula de la parròquia de Sant Pere de Subirats amb el nom de Sant Sadurní d'Anoia. L'església continuà transformant-se: al 1795 es fa el sagrari, en el període entre 1816 i 1823, la portalada renaixentista i el cor, el 1883 el transcepte amb el cimborri i es prolonga la nau fins adquirir planta de creu llatina. Mentrestant, es succeeixen les obres de consolidació i manteniment el 1859 i el 1880.</p> <p>Durant la tercera guerra carlina, en el procés de fortificació de la població, es va emmerletar el campanar i s'hi instal·là un canó.</p> <p>Finalment, coincidint amb les obres de la rectoria, el 1925 s'emprenen les obres a l'exterior amb el propòsit de dignificar el seu aspecte. La nova façana i el porxo permeten lligar els</p>	DATAció XVI-XX	
	ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA Francesc Folguera (1925)	
	RÈGIM JURÍDIC BCIL	
DESCRIPCIÓ <p>Església de planta de creu llatina, amb tres naus i creuer cobert amb cúpula. L'accés està dominat per un porxo amb columnetes, decorat amb esgrafiats de Tomàs Busquets, amb el mateix estil de la façana de la rectoria, de manera que lliguen els dos edificis convertint-los en parts d'un sol conjunt.</p> <p>El campanar té planta octogonal i obertures amb arc ogival. Està decorat amb gàrgoles, restaurades recentment.</p>	ÚS ORIGINAL culte religiós	
	ÚS ACTUAL culte religiós	
	ÚS CONVENIENT	
DADES DE L'AUTOR <p>Francesc Folguera (1891-1960) va fer la reforma de la façana i el pòrtic dels anys vint. Obtingué el títol d'arquitecte el 1917 i executà les seves obres seguint el corrent noucentista, tot i que al final derivà cap a una estètica racionalista. Treballà en la restauració de més de 40 esglésies a Catalunya, la restauració del Park Güell i fou autor del Circ Olympia de Barcelona (1923). Formà part del GATCPAC. Les obres fetes a Sant Sadurní formen part de la primera fase del seu exerci professional.</p> <p>Els esgrafiats s'encarregaren a Tomàs Busquets (1926-1927)</p>	PROPIETARI ORIGINAL	
BIBLIOGRAFIA <p>Projecte de l'església parroquial a l'Arxiu Històric del COAC</p> <p>"La parròquia i església de Sant Sadurn d'Anoia, olim Subirats, des dels seus orígens fins al moment actual" Salvador Llorac a Miscel·lània Penedesenca XIX.</p> <p>Urbanisme i arquitectura a Sant Sadurní d'Anoia (1865-1923) Albert Cubeles. Col. Història de la Vila, 2. Sant Sadurní d'Anoia, 1991</p> <p>Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Vol.2. Barcelona, 1990</p>		
OBSERVACIONS		

FITXA D'IDENTIFICACIÓ		FITXA
NOM	Església Parroquial	7
ADREÇA	Plaça Dr. Salvans,2	
VEINAT		
PROJECTE		
FOTOGRAFIES		
<div></div>		
Fitxa feta per:		Data: 19/08/2005

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM	casa Formosa	8
ADREÇA	Escayola, 9	
VEINAT		
NOTÍCIA HISTÒRICA <p>La casa es troba en el nucli antic de Sant Sadurní definit per l'eix dels carrers Escayola (abans Cavallers), Hospital i Església. En els baixos de les cases d'aquest carrer, com al Raval, s'hi concentra el comerç de la vila. És també el carrer on viuen la major part dels propietaris que s'han traslladat a la vila i els professionals lliberals.</p> <p>Desconeixem l'origen de la casa. El 1881, Pere Carbó i Font encarrega una actuació sobre la façana per ennoblir-la obrint balcons on hi havia finestres i ressituant els dos portals. Al 1928, Josefa Formosa encarrega la reforma per engrandir la casa apujant la teulada i aixecant el sostre dels cossos laterals del primer pis. Aparentment, entre aquestes dues obres, hi ha l'ampliació de la propietat amb una altra casa, perquè s'ha passat d'un edifici de dues crugies a un de tres.</p>		DATAció <p>1928</p> ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA <p>Francesc Folguera</p> RÈGIM JURÍDIC <p>BCIL</p>
DESCRIPCIÓ <p>Casa de tres crugies, amb planta baixa i dos pisos. Al primer pis, destaquen els balcons amb balustrada de terra cuita, sostinguts per grans mènsules. Al segon, trobem tres conjunts de finestres aparellades d'inspiració gòtica. A la crugia central, entre les dues finestres, hi ha un petit balcó.</p> <p>La planta baixa està decorada amb un esgrafiats que imita un encoixinat. La decoració més destacable, però, són els esgrafiats que cobreixen la resta de la façana, d'estètica plenament noucentista, amb motius geomètrics i representacions de Sant Jordi i Sant Martí de Tours. Aquests dibuixos no es troben en el projecte original de Folguera, que sí és responsable dels relleus amb raïms, que decoren les llindes.</p>		ÚS ORIGINAL <p>habitatge</p> ÚS ACTUAL <p>habitatge i oficina</p> ÚS CONVENIENT
DADES DE L'AUTOR <p>Francesc Folguera (1891-1960) va obtenir el títol d'arquitecte el 1917 i executà les seves obres seguint el corrent noucentista, tot i que al final derivà cap a una estètica racionalista. Treballà en la restauració de més de 40 esglésies a Catalunya, la restauració del Park Güell i fou autor del Circ Olympia de Barcelona (1923). Formà part del GATCPAC. Les obres fetes a Sant Sadurní formen part de la primera fase del seu exerci professional.</p>		PROPIETARI ORIGINAL <p>Les obres de 1928 són encarregades per Josefa Formosa, pertanyent a una de les famílies de propietaris. A més de terres, tenia altres cases a la vila destinades a lloguer.</p>
BIBLIOGRAFIA <p>Expedient 672.4.2 (reforma de 1928) i 668.161 (1881) Projecte de la nova façana per la casa Formosa a l'Arxiu Històric del COAC Urbanisme i arquitectura a Sant Sadurní d'Anoia (1865-1923) Albert Cubeles. Col. Història de la Vila, 2. Sant Sadurní d'Anoia, 1991 Sant Sadurní, entre el Sexenni i la Restauració. Antoni Romeu. Col·lecció Història de la vila, 3. Sant Sadurní, 1996</p>		
OBSERVACIONS		

FITXA D'IDENTIFICACIÓ		FITXA
NOM	casa Formosa	8
ADREÇA	Escayola, 9	
VEINAT		

PROJECTE

FOTOGRAFIES

Fitxa feta per:

Data: 15/09/2005

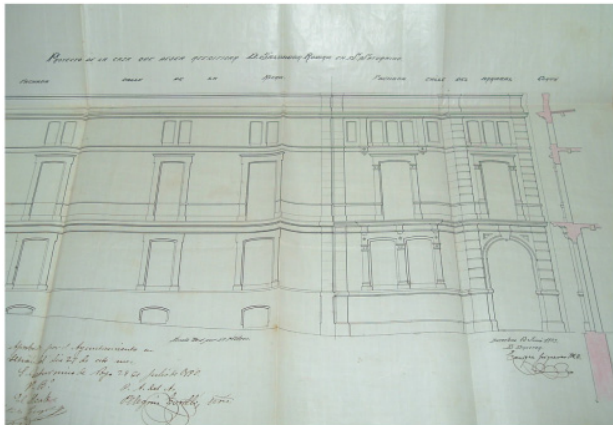
PLA D'ORDENACIÓ URBANÍSTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM ADREÇA VEINAT		9
<div>NOTÍCIA HISTÒRICA</div> <div>En plena crisi de la fil·loxera es manté la transformació del carrer Raval eixamplant la via com a part de la carretera Sant Boi a La Llacuna. En aquest context, s'embrèn la remodelació de la que serà una de les cases emblemàtiques de Sant Sadurní. El 1893 s'inicia la reforma de la vivenda i l'any següent s'aixeca la tanca i un mirador al jardí posterior que s'obre als carrers Riera i Sant Antoni, seguint l'exemple dels seus veïns. Aprofitant la creixent importància del Raval, s'orienta la façana principal a aquest carrer.</div>		<div>DATACIÓ</div> <div>1893</div> <div>ARQUITECTE/ MESTRE D'OBRA</div> <div>Enric Figueras</div> <div>RÈGIM JURÍDIC</div> <div>BCIL</div>
<div>DESCRIPCIÓ</div> <div>És un edifici de planta baixa, dos pisos i terrat amb torratxa, que fa cantonada amb el carrer de Josep Rovira. Al costat del carrer Sant Antoni la casa s'obre al jardí a través d'una galeria amb columnes de ferro colat. Un soterrani li permet aprofitar el desnivell que presenta respecte al carrer Sant Antoni. És un edifici d'estil eclèctic. La decoració de la façana es basa en emmarcar les obertures, d'arc deprimat. L'entrada principal, destacada per un arc de mig punt, trenca la regularitat d'aquestes solucions. Les finestres i els balcons es distribueixen regularment, mantenint un equilibri. Els dos balcons de la façana del Raval estan destacats per una balustrada de marbre. Destaquen les finestres aparellades del segon pis, d'inspiració gòtica, combinades amb baranes de ferro. La façana lateral està decorada amb un fals encoixinat, de referents renaixentistes, mentre que la principal llueix un estucat neomoresc. L'element més definidor és la torratxa de planta quadrada, coberta amb una cúpula apuntada de ceràmica vidriada, que sobresurt sobre la resta d'edificis. Tot i que està pensada per ser vista des de diferents angles, el fet de no ser una casa aïllada va obligar que el costat que toca a la casa de Lluís Mestres fos cec.</div>		<div>ÚS ORIGINAL</div> <div>habitatge</div> <div>ÚS ACTUAL</div> <div>habitatge</div> <div>ÚS CONVENIENT</div>
<div>DADES DE L'AUTOR</div> <div>Enric Figueras Ribas obtingué el títol de mestre d'obres el 1873. Va exercir sobretot a Barcelona. A Sant Sadurní treballà per la família Rovira.</div>		<div>PROPIETARI ORIGINAL</div> <div>El permís d'obres és sol·licitat per Josep i Salvador Rovira Santacana. Coneguts amb el sobrenom dels Mota, per la Masia Mota, eren uns dels grans propietaris de la vila. Josep Rovira Santacana (1841-1930), hereu de cal Mota, es mogué en l'entorn del grup anomenat "Els set savis de Grècia", format pels grans propietaris de Sant Sadurní que es reunien en les tertúlies de can Guineu. D'aquest grup sorgiren les iniciatives per lluitar contra la fil·loxera. Salvador (1846-1917) es dedicà preferentment al comerç, establint la seva residència habitual a Barcelona. Fou candidat en diverses conteses electorals des de postures conservadores sense èxit, malgrat comptar amb el suport dels grans propietaris locals. Ambdós van emprendre la construcció</div>
<div>BIBLIOGRAFIA</div> <div>Expedient d'obres 669.84 Urbanisme i arquitectura a Sant Sadurní d'Anoia (1865-1923). Albert Cubeles. Col·lecció Història de la vila, 2. Sant Sadurní d'Anoia, 1991 Sant Sadurní, entre el Sexenni i la Restauració. Antoni Romeu. Col·lecció Història de la vila, 3. Sant Sadurní, 1996 "L'arquitectura de l'eclèctisme i el modernisme a Sant Sadurní d'Anoia" Joan Rosselló i Raventós. A Fires i Festes, 1978. Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Vol.2. Barcelona, 1990</div>		
<div>OBSERVACIONS</div>		

CATÀLEG DEL PATRIMONI URBANÍSTIC DE SANT SADURNÍ

FITXA D'IDENTIFICACIÓ		FITXA
NOM	Cal Mota	9
ADREÇA	Raval, 23	
VEINAT		

PROJECTE

FOTOGRAFIES

Fitxa feta per:

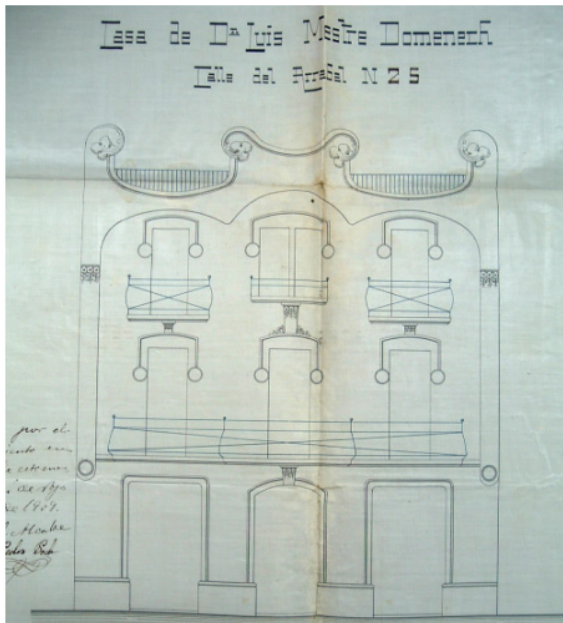
Data: 14/10/2005

PLA D'ORDENACIO URBANISTICA MUNICIPAL
CATÀLEG DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC DE SANT SADURNÍ D'ANOIA

FITXA DE DOCUMENTACIÓ		FITXA
NOM Casa Lluís Mestres ADREÇA Raval, 25 VEINAT		10
NOTÍCIA HISTÒRICA El Raval és una de les zones de creixement de la vila des de mitjans del s.XIX. A finals de segle va créixer la seva importància quan passà a formar part del traçat de la carretera de Sant Boi a La Llacuna. És convertí en un carrer ample i modern que començà a atreure als propietaris de finques que s'instal·laven a la vila. El 1909, en el context de recuperació econòmica després de la crisi de la fil·loxera, s'inicia la reforma que donarà l'aspecte actual a aquesta casa. El 1893 ja s'havia emprès l'obra de construcció d'una tanca a la banda del carrer Sant Antoni, segons el projecte de José Inglada.	DATACIÓ 1909-1912 <	

FITXA D'IDENTIFICACIÓ		FITXA
NOM	Casa Lluís Mestres	10
ADREÇA	Raval, 25	
VEINAT		

PROJECTE

FOTOGRAFIES

Fitxa feta per:

Data: 10/10/2005